

Arrest

nr. 191 449 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 september 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 augustus 2017 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlag 13septies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis heeft genomen op dezelfde dag.

De motieven van de bestreden beslissing gaan als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: D. L. (...)

voornaam: B. (...)

geboortedatum: (...) 1997

geboorteplaats: K. (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Uit de afgeleverde aankomstverklaring blijkt dat betrokkene reeds sedert 19.10.2016 in het Rijk verblijft. Betrokkene was op dat moment in het bezit van een geldig Congolees paspoort en een geldige tijdelijke Franse verblijfskaart (met nr (...) geldig t.e.m. 24.03.2017). Hij werd toegelaten tot een verblijf tot 17.01.2017. Het regelmatig verblijf van betrokkene is intussen verstreken. Hij is niet in het bezit van een geldige Franse verblijfstitel.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.06.2017 dat hem betekend werd op 03.07.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Volgens het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samenleeft met zijn Belgische partner. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. (Aankomstverklaring geldig van 19.10.2016 tot 17.01.2017). Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.06.2017 dat hem betekend werd op 03.07.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.06.2017 dat hem betekend werd op 03.07.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Congo.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. S. (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Arro leper en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, D., L. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 28.08.2017

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

C. S. (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (1), (3)"

2. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoeker zich met zijn vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden bijlage 13 *septies* vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 74/13, 74/14 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikelen 8 en 12 van het EVRM. Verzoeker herneemt de bestreden beslissing in haar geheel en formuleert zijn grieven als volgt:

“Terwijl, Het opstellen van wat genoemd wordt een “administratie verslag” niet gelijk staat met het horen van de betrokkene overeenkomstig art. 41 van het Handvest;

Dat moest betrokkene gehoord zijn geworden, hij had kunnen uitleggen dat hij als niet begeleide minderjarige in Frankrijk terecht is gekomen en aldaar studies heeft gedaan en dat hij in het bezit is van een verblijfsvergunning in Frankrijk, doch dat hij zijn carte de séjour verloren was, maar dat hij op 29-08-2017 een afspraak had op de Préfecture van de Val de Marne waar hem een duplicaat van zijn carte de séjour zou worden afgeleverd;

Dat hij verder had kunnen uitleggen welke démarches hij reeds gedaan heeft sinds 19-10-2016 om aan de nodige stukken te geraken ten einde zijn verblijf in België te regulariseren;

Dat deze informatie ertoe had kunnen leiden dat er in casu een andere beslissing zou worden genomen, zodat art. 41 Handvest werd geschonden;

En terwijl,

De verzoekende partij geenszins ononderbroken in België heeft verbleven sinds 19-10-2016, zoals foutief wordt voorgehouden in de beslissing;

Dat de verzoekende partij integendeel, is gedomicilieerd in Frankrijk en dat hij zijn legaal verblijf in Frankrijk uiteraard niet wenst op te geven, vooraleer hij opnieuw een legaal verblijf bekomt in België;

Dat zijn statuut in Frankrijk hem trouwens het recht geeft te werken, zodat hij in zijn onderhoud kon voorzien;

Dat een Franse verblijfskaart een document is in de zin van art. 2 Vw en de beslissing aldus art. 7 Vw schendt; Dat de beslissing in elk geval op dat punt is gesteund op foute gegevens;

En terwijl,

De verzoekende partij bij zijn weten, nooit een Bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, zodat in casu art. 74/14 werd geschonden;

Dat moest dat toch het geval geweest zijn, de verzoekende partij daar in elk geval gevolg heeft aan gegeven, vermits hij in Frankrijk woont en slechts naar België komt om er zijn vriendin te ontmoeten om dan terug te keren;

Dat het slechts bij toeval is dat de verzoekende partij zijn Franse verblijfskaart niet kan tonen, daar hij ze recent verloren heeft, maar op 29-08-2017 een afspraak had op de Préfecture om er een duplicaat af te halen;

Dat in tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, de verzoekende partij en zijn vriendin sinds 19-10-2016 alles in het werk stellen om een legaal verblijf in België te bekomen: zij deden het nodige om hun documenten te laten legaliseren en toen zij zich in juli op het stadhuis aanboden met de eindelijk gelegaliseerde documenten, stelden zij vast dat zij toch nog geen verblijf konden bekomen, zodat de verzoekende partij om de aanstelling van een advocaat Pro-deo verzocht, die evenwel slechts op 22-08-2017 werd aangesteld;

Dat de beslissing op dat punt berust op foutieve gegevens;

En terwijl,

De verzoekende partij en zijn vriendin het recht hebben om in België alles administratief in orde te brengen met het oog op een samenwonen en zelfs een huwelijk;

Dat door dit te beletten, België de art. 8 en 12 schendt van het E.V.R.M.;

En terwijl,

De verzoekende partij met Congo geen enkele band meer heeft, daar hij als niet-begeleide minderjarige in Frankrijk is terecht gekomen, waar hij een legaal verblijf heeft bekomen;

Dat de beslissing dan ook dient vernietigd te worden, daar waar er wordt van uit gegaan dat de verzoekende partij niet over een geldig verblijf beschikt in Frankrijk en een repatriëring naar Congo in het vooruitzicht wordt gesteld;"

3.3.2.2. De verzoekende partij geeft niet aan op welke wijze de artikelen 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 7 van het Handvest de bestreden beslissing schenden zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, waarbij wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Verzoeker betwist dit en stelt dat hij een legaal verblijf in Frankrijk heeft dat hij niet wenst op te geven; hij betoogt dat een Franse verblijfskaart een document is in de zin van artikel 2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker gaat evenwel voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing vaststelde dat verzoeker op het moment van zijn arrestatie illegaal in het Rijk verbleef; de aankomstverklaring waarvan hij in het bezit was gesteld op 19 oktober 2016 liet verzoeker toe in het Rijk te verblijven tot 17 januari 2017, verzoeker was evenmin in het bezit van een

geldige Franse verblijfstitel. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het slechts bij toeval is dat hij zijn Franse verblijfskaart niet kan tonen, daar hij ze recent verloren heeft, en hij op 29 augustus 2017 een afspraak had op de *Préfecture* om er een duplicaat af te halen. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift echter een "*Déclaration de perte*" van zijn "*porte-monnaie*". Indien al zou worden aangenomen dat verzoekers verblijfskaart in zijn portemonnee zou gezeten hebben kan worden vastgesteld dat het document van de aangifte van verlies geen enkel officiële stempel bevat, noch een datum of plaats van de aangifte. Evenmin wordt er een officieel bewijs neergelegd van de voorgehouden afspraak op de "*préfecture*" op 29 augustus 2017. Hoe dan ook, verzoekers tijdelijke verblijfskaart in Frankrijk was blijkens de bestreden beslissing geldig tot 24 maart 2017. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist. Nergens uit blijkt dat deze verblijfskaart na 24 maart 2017 nog werd verlengd.

Er wordt de verzoekende partij verder krachtens artikel 74/14, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet geen vrijwillige vertrektermijn verleend omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 23 juni 2017. De vaststelling dat de verzoekende partij reeds een eerder bevel kreeg betekend, vindt steun in het administratief dossier. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij dienaangaande in haar verzoekschrift verklaart blijkt uit het administratief dossier dat zij wel degelijk kennis kreeg van het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 3 juli 2017 waarbij zij weigerde te tekenen. Er blijkt heden dat de verzoekende partij daaraan geen gevolg heeft gegeven.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij stelt dat ze niet gehoord werd door de verwerende partij en de schending van artikel 41 van het Handvest aanvoert, wordt gewezen op wat volgt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een

andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In haar middel gaat de verzoekende partij hoofdzakelijk in op het feit dat zij had kunnen uitleggen dat zij als niet begeleide minderjarige in Frankrijk terecht is gekomen en aldaar studies heeft gedaan en dat zij in het bezit is van een verblijfsvergunning in Frankrijk, doch dat zij haar *carte de séjour* verloren was, maar dat zij op 29 augustus 2017 een afspraak had op de Préfecture van de Val de Marne waar haar een duplicaat van zijn *carte de séjour* zou worden afgeleverd alsook dat zij verder had kunnen uitleggen welke *démarches* zij reeds gedaan heeft sinds 19 oktober 2016 om aan de nodige stukken te geraken ten einde haar verblijf in België te regulariseren. Uit niets blijkt dat de bestreden beslissing anders zou zijn geweest indien de verzoekende partij zou gehoord zijn geweest. Dat verzoeker *démarches* zou ondernomen hebben om zijn verblijf in België te regulariseren verandert immers niets aan de vaststelling dat verzoeker op het ogenblik van zijn aanhouding illegaal in het Rijk was en zonder een geldig visum of verblijfsvergunning op het Schengengrondgebied verbleef. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker zou samenwonen met een Belgische en dat hij over een tijdelijke Franse verblijfskaart beschikte die geldig was tot 24 maart 2017. Er werd bijgevolg rekening gehouden met de elementen die thans in het verzoekschrift worden naar voor gebracht.

Verzoekende partij voert tevens een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privé-leven’ uit voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM vormen autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij in de eerste plaats te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, , §29) of van een beschermenswaardig privé-leven. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie of er moet sprake zijn van sterke sociale bindingen die deel uitmaken van diens privé-leven. De beoordeling van de vraag of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is een loutere feitenkwestie.

Wat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven betreft, verwijst de verzoekende partij naar het feit dat zij en haar partner het recht hebben om in België alles administratief in orde te brengen met het oog op een samenwonen en zelfs een huwelijk.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu dringt zich de vaststelling op dat het gaat om een eerste toelating, aangezien verzoeker thans niet tot een verblijf in België is toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg dient geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014,

Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat verzoeker - in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift beweert, met name dat hij in Frankrijk woont en slechts naar België komt om er zijn vriendin te ontmoeten om dan terug te keren - verklaarde dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner. In de mate er bijgevolg al sprake zou zijn van een gezinsleven verhindert niets verzoeker tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland. Het bestreden bevel leidt immers niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont de verzoekende partij niet aan dat haar gezinsleven onherstelbaar wordt beschadigd (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). De Raad wijst er tenslotte nog op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden. De bestreden beslissing verhindert evenmin dat de verzoekende partij en haar partner elkaar ontmoeten in het land van herkomst van de verzoekende partij of elders buiten het grondgebied van de Schengenstaten. Bovendien worden in het verzoekschrift geen hinderpalen aangehaald die het verderzetten van het gezinsleven elders verhinderen.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 en 12 van het EVRM of van artikel 41 van het Handvest. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen.

Het enig middel is, voor zover de erin opgesomde schendingen dienstig werden aangevoerd, *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de in de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

A. VAN ISACKER